

Arrest

**nr. 38 635 van 11 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 14 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinquies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 december 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2010

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat T. DEPUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 augustus 2004. Diezelfde dag heeft hij een asielaanvraag ingediend.

Op 6 september 2004 wordt aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 22 februari 2005 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is en wordt verzoekers asielaanvraag aldus ontvankelijk verklaard.

Niettegenstaande de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2005 waarbij verzoekers asielaanvraag ontvankelijk wordt verklaard, neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 mei 2005 de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 20 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet). Op 12 juni 2006 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 27 juni 2006 ter kennis gebracht aan verzoeker.

Op 22 oktober 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad) bij wijze van arrest nr. 33 069 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2005 waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 26 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielfoek (bijlage 13 quinquies) ten aanzien van verzoeker. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten S.G.

geboren te G., op (in) 24.09.1945

en van nationaliteit te zijn: Israël

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing:

Op 22 oktober 2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoeker het vereiste belang ontbeert. Zo betoogt de verwerende partij dat zij over een gebonden bevoegdheid beschikt en dat bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zij niets anders mag dan in uitvoering van artikel 75, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu zijn asielfoek werd afgewezen en hij zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. De verwerende partij benadrukt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing geen voordeel kan opleveren.

In zijn repliekmemoire stelt verzoeker dat hij in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt wel degelijk belang heeft bij het huidige beroep temeer daar de bestreden beslissing steunt op een foutieve veronderstelling.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatie-beroep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 mei 2005 de beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 oktober 2009. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit verzoekers uiteenzetting van de feiten en middelen in zijn verzoekschrift, blijkt dat tegen voormelde beslissing een administratief cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State binnen de beroepstermijn.

Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2005 wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit ten aanzien van verzoeker op 26 november 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinques) genomen.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“ Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen”.

Verzoeker beweert wel degelijk over een geldig paspoort te beschikken, namelijk het paspoort met nummer (...) geldig tot 24 februari 2014. Het gegeven dat verzoeker in het bezit is van een geldig paspoort, hetgeen de verwerende partij overigens niet betwist, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. In casu is verzoeker immers niet in het bezit van een geldig visum. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn repliekmemoire is hij voor een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wel visumplichtig. Enkel voor een verblijf van minder dan drie maanden is geen visum vereist. Verzoeker verblijft echter al in het Rijk sinds 26 augustus 2004 en kan dus niet voorhouden slechts voor een kort verblijf aanwezig te zijn in het Rijk.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten, bij wijze van een bijlage 13 quinquies. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing levert voor verzoeker geen nut op. Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Het beroep tot nietigverklaring dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van verwerende partij is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU